

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5525/2552

บริษัทรอยัล พรินเซส จำกัด (มหาชน) โจทก์ บริษัทเอ็มเค พรอพเพอร์ตี้ จำกัด จำกัดจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.อนุญาโตตุลาการฯ มาตรา 41, พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 9, พ.ร.บ.อนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 41, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 9

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์จำเลยตกลงกันใช้วิธีระงับข้อพิพาทตามสัญญาโดยให้อนุญาโตตุลาการชี้ขาดตาม พ.ร.บ.อนุญาโตตุลาการฯ และโจทก์ได้นำข้อพิพาทเสนอต่อสภาอนุญาโตตุลาการของสภาหอการค้าแห่งประเทศไทยเพื่อตัดสินชี้ขาดแล้ว ถ้าคณะอนุญาโตตุลาการมีคำชี้ขาดข้อพิพาทไปอย่างใดก็จะมีผลผูกพันโจทก์จำเลยไปตามคำชี้ขาดนั้นตาม พ.ร.บ.อนุญาโตตุลาการฯ มาตรา 41 วรรคหนึ่ง มิใช่ผูกพันกันตามสัญญาที่พิพาทกันอยู่นั้นแต่อย่างใด ดังนั้น トラบใดที่คณะอนุญาโตตุลาการไม่มีคำชี้ขาดย่อมไม่อาจถือได้ว่า หน้าที่โจทก์นำมาฟ้องคดีนี้เป็นหน้าที่อาจกำหนดจำนวนได้โดยแน่นอน ในระหว่างนี้โจทก์ยังฟ้องจำเลยให้ล้มละลายไม่ได้ตาม พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 9 (3)

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาดและพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลาย จำเลยให้การ ขอให้ยกฟ้อง ศาลล้มละลายกลางเห็นว่า แม้ลูกหนี้จะเป็นหนี้ตามคำพิพากษาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมากกว่า 1,000,000 บาท แต่ต่อมาศาลฎีกาพิพากษายกคำพิพากษาดังกล่าวและให้โจทก์ดำเนินการทางอนุญาโตตุลาการก่อน ขณะนี้อยู่ในระหว่างการพิจารณาของอนุญาโตตุลาการ จึงเป็นกรณีที่ยังไม่อาจทราบได้แน่ชัดว่า อนุญาโตตุลาการจะพิจารณาให้โจทก์ชนะคดีเป็นจำนวนเท่าใดอย่างไรหรือไม่ หน้าที่โจทก์เอามาฟ้องคดีนี้จึงไม่อาจกำหนดจำนวนได้โดยแน่นอน พินิจพิเคราะห์ข้อเท็จจริงแล้ว เห็นว่า โจทก์อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า "ที่โจทก์อุทธรณ์ว่า การยื่นคำเสนอข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการเป็นเพียงขั้นตอนการใช้สิทธิเรียกร้องให้จำเลยชำระหนี้ตามสัญญา มีลักษณะเช่นเดียวกับการใช้สิทธิเรียกร้องโดยการฟ้องคดีต่อศาลเพื่อบังคับให้จำเลยชำระหนี้แก่โจทก์เท่านั้นแม้อนุญาโตตุลาการยังไม่ได้มีคำชี้ขาดให้จำเลยชำระหนี้แก่โจทก์ก็ตาม แต่มูลหนี้คำสมาชิกลงและเบี้ยปรับตามสัญญาเป็นหนี้ที่อาจกำหนดจำนวนได้โดยแน่นอนแล้ว โจทก์จึงฟ้องจำเลยให้ล้มละลายได้นั้น เห็นว่า คดีนี้สืบเนื่องมาจากโจทก์และจำเลยพิพาทกันตามสัญญาให้สิทธิดำเนินกิจการโรงแรมภายใต้ชื่อ ธาณี (THANI) ซึ่งเดิมเป็นสัญญาที่ทำขึ้นระหว่างบริษัทดุสิตธานี จำกัด (มหาชน) กับจำเลย มีข้อสัญญาเกี่ยวกับอนุญาโตตุลาการไว้ในข้อ 9 ว่า หากมีข้อโต้แย้งใดๆ เกิดขึ้นจากการตีความหรือเกี่ยวกับหน้าที่หรือความรับผิดชอบตามสัญญานี้ คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายจะพยายามทำความเข้าใจและแก้ไขปัญหาระหว่างกันเองก่อน หากข้อโต้แย้งนั้นยังไม่อาจตกลงกันได้ ก็ให้ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดนำเสนอต่อสภาอนุญาโตตุลาการของสภาหอการค้าแห่งประเทศไทยเพื่อตัดสินชี้ขาด จึงเป็นกรณีที่โจทก์จำเลยตกลงกันใช้วิธีระงับข้อพิพาทตามสัญญาโดยให้อนุญาโตตุลาการชี้ขาดตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ.2545 และโจทก์ได้นำข้อพิพาทเสนอต่อสภาอนุญาโตตุลาการของสภาหอการค้าแห่งประเทศไทยเพื่อตัดสินชี้ขาดแล้ว

ถ้าคณะอนุญาโตตุลาการมีคำชี้ขาดข้อพิพาทไปอย่างไรก็จะมีผลผูกพันโจทก์จำเลยไปตามคำชี้ขาดนั้นตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ.2545 มาตรา 41 วรรคหนึ่ง มิใช่ผูกพันกันตามสัญญาที่พิพาทกันอยู่นั้นแต่อย่างใด ดังนั้น ตราบใดที่คณะอนุญาโตตุลาการไม่มีคำชี้ขาด ย่อมไม่อาจถือได้ว่า หนี้ที่โจทก์นำมาฟ้องคดีนี้ เป็นหนี้ที่อาจกำหนดจำนวนได้โดยแน่นอนในระหว่างนี้ โจทก์ยังฟ้องจำเลยให้ล้มละลายไม่ได้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 9 (3) ที่ศาลล้มละลายกลางพิพากษามานั้นศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย อุทธรณ์ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นนี้ให้เป็นพับ

องค์คณะ

ไพโรจน์ วายุภาพ · รัตน์ กองแก้ว · พิชัย อภิชาติอำมฤต

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5525/2552>